

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **MULTA Praha, spol. s r.o. v likvidaci**, IČ 64574334, se sídlem Štefánikova 48, Praha 5, zast. JUDr. Zdeňkem Koschinem, advokátem, se sídlem Štefánikova 48, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno (dříve Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1), v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2014, č. j. 10 Af 27/2010 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Finanční úřad pro Prahu 5 platebním výměrem na daňové penále ze dne 14. 10. 2009, č. j. 393083/09/005513106310, podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), ve znění účinném do 31. 12. 2006, sdělil žalobkyni předpis penále za prodlení úhrady daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 v celkové výši 1.050 Kč.

Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu rozhodnutím ze dne 16. 3. 2010, č. j. 3634/10-1500-108784, podle § 50 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků odvolání proti tomuto platebnímu výměru na daňové penále zamítlo. V odůvodnění rozhodnutí odvolací orgán uvedl následující skutečnosti:

Podle § 38a odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) poplatníci, jejichž poslední známá daňová povinnost přesáhla 150.000 Kč, platí zálohy na daň na zdaňovací období ve výši 1/4 poslední známé daňové povinnosti. Podle tohoto ustanovení byla žalobkyni předepsána záloha na daň z příjmů právnických osob na zdaňovací období roku 2004 ve výši 131.200 Kč, která nebyla ve lhůtě splatnosti uhrazena a žalobkyně se tak dostala do prodlení. Dne 29. 5. 2006 podala žalobkyně dodatečné přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2004, v němž uplatnila daňovou ztrátu ve výši 507.046 Kč, která byla vyměřena podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků ke dni 31. 5. 2006. Zálohy na daň z příjmů právnických osob však byly v daném případě vypočteny v souladu s § 38a zákona o daních z příjmů, neboť podle jeho odstavce sedmého se při změně poslední známé daňové povinnosti v průběhu zdaňovacího období zálohy do té doby splatné nemění. Dodatečné přiznání k dani z příjmů právnických osob podané dne 29. 5. 2006 proto nemělo žádný vliv na výši zálohy splatné ke dni 15. 12. 2004. Ustanovení § 41 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků přitom nelze na daný případ aplikovat, neboť upravuje snížení příslušenství v důsledku snížení daňové povinnosti na základě dodatečného daňového přiznání. V daném případě se však jedná o penále za pozdní úhradu zálohy, jejíž výše nebyla v důsledku podaného dodatečného daňového přiznání změněna. Nález Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04, nelze v dané věci aplikovat, neboť řeší jinou problematiku, než penále za pozdní úhradu zálohy. Jelikož tedy žalobkyně nezaplatila splatnou zálohu ve lhůtě splatnosti, dostala se do prodlení a bylo jí sděleno penále. To bylo vypočteno ode dne následujícího po dni splatnosti do dne úhrady, tedy od 16. 12. 2004 do 23. 12. 2004. Podle závěru odvolacího orgánu byl tak platební výměr na daňové penále vydán v souladu se zákonem.

Na základě ustanovení § 19 odst. 1, § 20 odst. 1 a 2 a § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, a § 114 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, přešla s účinností od 1. 1. 2013 působnost Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu jakožto orgánu rozhodujícího o odvoláních proti rozhodnutím finančních úřadů na Odvolací finanční ředitelství. Uvedeným dnem se proto Odvolací finanční ředitelství v projednávané věci stalo procesním nástupcem žalovaného Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, jak vyplývá z § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle kterého je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Městský soud v Praze i Nejvyšší správní soud proto jednaly s Odvolacím finančním ředitelstvím jakožto s žalovaným správním orgánem.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 1. 2014, č. j. 10 Af 27/2010 - 44, rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl soud tyto skutečnosti:

Podle § 38a odst. 1 zákona o daních z příjmů se zálohy platí v průběhu zálohového období a při stanovení výše a periodicity záloh se vychází z poslední známé daňové povinnosti ve smyslu § 41 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, což vypovídá o úmyslu zákonodárce zahrnout pod změny daňové povinnosti nejenom platbu samotné daně, nýbrž i platbu její zálohy. V daném případě byla v důsledku dodatečného daňového přiznání změněna daňová povinnost za předchozí kalendářní rok, čímž došlo i ke změně povinnosti platit zálohy za předmětné zdaňovací období.

pokračování

V době vydání platebního výměru na daňové penále tak poslední známá daňová povinnost, vyměřená konkludentně po podání dodatečného daňového přiznání dne 29. 5. 2006, byla taková, že za rok 2003 byla žalobkyně ve ztrátě, a proto neměla v následujícím zdaňovacím období povinnost platit zálohy ve smyslu § 38a odst. 1 věty druhé zákona o daních z příjmů. Kvůli dodatečnému daňovému přiznání totiž došlo nejen ke snížení, ale k vymizení původní daňové povinnosti, a to od původního dne splatnosti. V důsledku situace předpokládané v § 41 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků správce daně nemohl stanovit ani penále, jakožto příslušenství takto změněné daňové povinnosti, a to nejen ve vztahu k platbě samotné daně, ale i k platbě zálohy.

Odkaz odvolacího orgánu na § 38a odst. 7 zákona o daních příjmů, podle něhož při změně poslední známé daňové povinnosti v průběhu zdaňovacího období se zálohy do té doby splatné nemění, zjevně nedopadá na situaci, která nastala v daném případě. Toto ustanovení totiž výslovně řeší změnu poslední daňové povinnosti v průběhu zdaňovacího období, avšak v projednávané věci došlo podáním dodatečného daňového přiznání ke změně daňové povinnosti po uplynutí příslušného zdaňovacího období.

V daném případě platební výměr na daňové penále sankcionoval omyl žalobkyně, kterého se dopustila ve svůj neprospěch, když v řádném daňovém přiznání přiznala daňovou povinnost vyšší, než měla, což jistě není v souladu s účelem správy daní. Priorita zásady správného stanovení daně před upřednostňováním fiskálních zájmů státu přitom byla akcentována kupříkladu v nálezech Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. III. ÚS 2096/07, a ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/04, jakož i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 Afs 83/2012 - 46.

Správce daně se při rozhodování o stanovení penále opíral o § 63 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého je daňový dlužník v prodlení, nezaplatí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Odvolací orgán se dostatečně nevypořádal s námitkou, že podle poslední známé daňové povinnosti žalobkyně zde již nebyla splatná daň zaplacená po lhůtě splatnosti, a proto nebylo možné ani vydat rozhodnutí podle § 63 zákona o správě daní a poplatků. Odvolací orgán totiž neuvedl, proč se v případě zálohy nejednalo o platbu daně a byla tak vyloučena aplikace § 41 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Povinnost trvat na řádném odůvodnění rozhodnutí byla přitom zesílena skutečností, že platební výměr ze zákona nemusí obsahovat a neobsahuje odůvodnění a odvolání je v rámci daňového řízení jedinou možností obrany proti rozhodnutí o stanovení penále.

S ohledem na tyto skutečnosti dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost.

V jejím doplnění namítl nesouhlas se závěrem soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o odvolání je podle stěžovatele řádně odůvodněno s odkazem na rozhodnou právní úpravu a zjištěný skutkový stav. Odvolací orgán se vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami a uvedl, z jakých důvodů je

považuje za vyvrácené. Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání je rovněž zřejmé, že se v něm odvolací orgán vypořádal s námitkou o možnosti aplikace § 41 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Tato skutečnost ostatně vyplývá i z odůvodnění rozsudku soudu, který polemizoval a neshledal důvodným právní závěr v tomto směru učiněný odvolacím orgánem.

Dále stěžovatel namítl nesprávnost závěru soudu o nemožnosti penalizovat žalobkyni za nezaplacení zálohy na daň z příjmů právnických osob za rok 2004 ve lhůtě splatnosti poté, co podala dodatečné daňové přiznání za předchozí kalendářní rok, v němž vykázala daňovou ztrátu. Zálohy totiž slouží k úhradě budoucí daňové povinnosti a jejich úprava v zákoně o daních z příjmů, výpočet jejich výše, jejich periodicita i splatnost mají přispět k pravidelnému a rovnoměrnému přísunu finančních prostředků do státního rozpočtu. Nezaplacení některé ze záloh ve lhůtě splatnosti je sankcionováno daňovým penále, které vzniká ze zákona, a platebním výměrem se pouze sděluje jeho předpis. Pokud by neplacení nebo pozdní placení záloh nebylo postihováno vznikem povinnosti platit penále, ztratilo by stanovení záloh význam, neboť poplatník by mohl bez hrozby sankce zaplatit až vyměřenou daň. Výše záloh je zákonem taxativně stanovena z poslední známé daňové povinnosti a nemůže být zpětně opravována poté, co téměř po dvou letech po splatnosti zálohy došlo na základě dodatečného daňového přiznání ke zjištění skutečné výše daně za předchozí zdaňovací období.

Podle stěžovatele je pro danou věc rozhodné ustanovení § 38a odst. 7 zákona o daních z příjmů, které vylučuje aplikaci § 41 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Jelikož poplatník má povinnost uhradit zálohy na daň v průběhu zdaňovacího období, lze při předpisu penále přihlížet jen ke změnám poslední známé daňové povinnosti, k níž došlo za trvání příslušného zdaňovacího období ve vztahu k dosud nesplatným zálohám. Ke změnám poslední známé daňové povinnosti, k nimž došlo po splatnosti záloh na daň, tak při předpisu penále není možné přihlížet. Je sice pravdou, že § 38a odst. 7 zákona o daních z příjmů neobsahuje výslovnou úpravu situace, kdy ke změně poslední známé daňové povinnosti došlo až po splatnosti záloh. Taková úprava by však byla nadbytečná, neboť pokud nelze přihlížet ke změnám poslední známé daňové povinnosti v průběhu zdaňovacího období ve vztahu k již splatným zálohám, tím spíše není možné přihlížet ke změně poslední známé daňové povinnosti, k níž došlo po uplynutí zdaňovacího období a po splatnosti poslední zálohy na daň.

Navíc podle stěžovatele bylo v dané věci dodatečné daňové přiznání podáno za rok 2003, avšak penále se týká zdaňovacího období roku 2004. Tato změna poslední známé daňové povinnosti přitom nemá vliv na výši záloh, ale na existenci přeplatku za předpokladu, že byla daň za rok 2003 zaplacená a na dani z příjmů právnických osob nemá poplatník nedoplatek.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2014, č. j. 10 Af 27/2010 - 44, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

pokračování

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V posuzované věci je spornou právní otázkou, zda lze žalobkyni předsat penále za úhradu zálohy na dani z příjmů právnických osob za rok 2004 po dni její splatnosti v situaci, kdy jí byla později na základě dodatečného daňového přiznání dodatečně vyměřena daňová ztráta za předchozí zdaňovací období.

Podle § 67 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků *záloha je povinná platba na daň, kterou je povinen daňový poplatník platit v průběhu zdaňovacího období, jestliže skutečná výše daně za toto období není ještě známa*. Podle § 67 odst. 2 písm. a) zákona o správě daní a poplatků *poplatník platí stanovené zálohy na daň v případech určených tímto nebo zvláštním zákonem ve lhůtách a výši tam stanovených*.

Povinnost poplatníka platit zálohy na daň je upravena i v § 38a zákona o daních z příjmů. Podle odstavce prvního věty první až třetí tohoto ustanovení, ve znění účinném ve zdaňovacím období roku 2004, *zálohy na daň z příjmů se platí v průběhu zálohového období. Zálohové období je období od prvního dne následujícího po uplynutí posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání za minulé zdaňovací období do posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání v následujícím zdaňovacím období. Při stanovení výše a periodicity záloh se vychází z poslední známé daňové povinnosti*.^{39a} Tato poznámka pod čarou odkazuje na ustanovení § 41 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, podle jehož závěrečné věty *poslední známou daňovou povinností je částka daně nebo daňová ztráta ve výši, jak ji naposled stanovil pravomocně správce daně, a to bez ohledu, zda daň byla stanovena podle § 46 odst. 5, platebním výměrem, dodatečným platebním výměrem nebo rozhodnutím o opravném prostředku*.

Podle § 38a odst. 4 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném ve zdaňovacím období roku 2004, *poplatníci, jejichž poslední známá daňová povinnost přesáhla 150 000 Kč, platí zálohy na daň na zdaňovací období, a to ve výši 1/4 poslední známé daňové povinnosti. První záloha je splatná do 15. dne třetího měsíce zdaňovacího období, druhá záloha je splatná do 15. dne šestého měsíce zdaňovacího období, třetí záloha je splatná do 15. dne devátého měsíce zdaňovacího období a čtvrtá záloha je splatná do 15. dne dvanáctého měsíce zdaňovacího období*.

Po takto stanovené splatnosti zálohy na daň je poplatník penalizován. Podle § 63 odst. 1 a odst. 2 věty první a druhé zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006, *totiž daňový dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti. Penále se počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Daňový dlužník je povinen zaplatit za každý den prodlení penále ve výši 0,1 % z nedoplatku daně*. Podle § 63 odst. 3 věty páté zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006, *přitom penalizace záloh končí dnem uplynutí lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení vztahujícího se ke zdaňovacímu období, které bylo zálohováno*.

Nedoplatek vzniklý nezaplacením zálohy na daň z příjmů se tedy ve smyslu posledně uvedeného ustanovení penalizuje pouze do uplynutí lhůty pro podání daňového přiznání za příslušné zdaňovací období. Následně se nedoplatek na záloze vyrovnává platbou daně a penalizuje se přímo nedoplatek na dani, nebo je výsledná daň zaplacená. Podle § 40 odst. 1 poslední věty zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2007, totiž *není-li v tomto nebo v jiném daňovém zákoně stanoveno jinak, daň je splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání nebo hlášení*.

Je tedy zřejmé, že daň z příjmů a záloha na tuto daň představují různé daňové povinnosti. Při stanovení výše daně z příjmů za příslušné zdaňovací období se vychází ze zdanitelných příjmů a daňově uznatelných výdajů, které mají s tímto obdobím věcnou a časovou souvislost, jak vyplývá z § 23 zákona o daních z příjmů. Splatnost daně z příjmů nastává až po uplynutí daného zdaňovacího období ve lhůtě pro podání daňového přiznání. Záloha na daň z příjmů je naproti tomu splatná již v průběhu zdaňovacího období, které je zálohováno, a při stanovení její výše se vychází z daňové povinnosti pravomocně stanovené za předchozí zdaňovací období.

Jestliže se tedy po podání dodatečného daňového přiznání sníží výše daně z příjmů za minulé zdaňovací období, z níž se vypočetla záloha na daň z příjmů za dané zdaňovací období, musí být následně aplikováno znění § 41 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož *dojde-li v důsledku dodatečného daňového přiznání podle odstavce 4 ke snížení původní daňové povinnosti, sníží se současně s výjimkou pokut a zvýšení daně i daňové příslušenství připadající na částku snížené původní daňové povinnosti, a to od původního dne splatnosti*. Není zde totiž žádný důvod pro závěr, že podle tohoto ustanovení lze penále snížit jen ve vztahu k nedoplatku na dani z příjmů za příslušné zdaňovací období, a nikoliv také ohledně nedoplatku zálohy na tuto daň.

Při snížení daně z příjmů za předchozí zdaňovací období, k němuž dochází v důsledku dodatečného daňového přiznání, se snižuje i záloha na daň za dané zdaňovací období. Předchozí výše zálohy tak představuje původní daňovou povinnost podle § 41 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, při jejímž snížení dochází také k poměrnému snížení penále za pozdní úhradu zálohy. Navíc daní se rozumí i záloha na daň, jak vyplývá z § 1 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Také z tohoto důvodu je nutné naposled stanovenou zálohu na daň považovat za předchozí daňovou povinnost ve smyslu § 41 odst. 5 téhož zákona. Navíc příslušenství daně, kterým se rozumí i penále, sleduje osud daně, nestanoví-li správce daně svým rozhodnutím jinak (§ 58 věta první a druhá zákona o správě daní a poplatků). Jestliže se tedy daní rozumí i záloha na daň, musí i příslušenství zálohy sledovat její osud a při snížení zálohy dojít k poměrnému snížení penále za její pozdní úhradu. Konečně podle § 38a odst. 1 věty šesté zákona o daních z příjmů, ve znění účinném v roce 2004, *po skončení zdaňovacího období nebo období, za něž je podáváno daňové přiznání, se zaplacené zálohy na daň, splatné v jeho průběhu, započítávají na úhradu skutečné výše daně*. Není proto logické, aby při snížení výsledné daně z příjmů za příslušné zdaňovací období docházelo k poměrnému snížení penále za její pozdní úhradu, zatímco při snížení zálohy na tuto daň by se penále nezměnilo.

Lze tedy uzavřít, že při snížení zálohy na daň z příjmů naposled pravomocně stanovené postupem podle § 38a zákona o daních z příjmů, ve znění účinném v roce 2004, k němuž dochází v důsledku dodatečného daňového přiznání za předcházející zdaňovací

pokračování

období, se ve smyslu § 41 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků současně snižuje i penále připadající na částku snížení původní zálohy, a to od původního dne její splatnosti.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani znění § 38a odst. 7 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném v roce 2004, podle něhož *při změně poslední známé daňové povinnosti v průběhu zdaňovacího období se zálohy do té doby splatné nemění*. Uvedené ustanovení se totiž vztahuje jen na výši zálohy na daň z příjmů za příslušné zdaňovací období při změně daňové povinnosti za zdaňovací období předchozí a jeho smyslem je ponechat již splatné zálohy nedotčeny, neboť ty se společně s případnými nově stanovenými zálohami nakonec započtou na úhradu výsledné daně, jak již bylo zmíněno. Lze proto souhlasit s názorem stěžovatele, že splatné zálohy nemohou být zpětně změněny po zjištění skutečné výše daně za předchozí zdaňovací období. Znění § 38a odst. 7 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném v roce 2004, však vůbec nedopadá na penále za pozdní úhradu zálohy na daň z příjmů, která byla následně snížena v návaznosti na dodatečné daňové přiznání za předchozí zdaňovací období. Výši takového penále je proto možné dodatečně měnit za podmínek stanovených v § 41 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, stejně jako v případě penále za úhradu původně stanovené výsledné daně po lhůtě její splatnosti.

V nyní projednávané věci byly žalobkyni stanoveny čtvrtletní zálohy na daň z příjmů právnických osob za rok 2004 ve výši 131.200 Kč, které vycházely z poslední známé daňové povinnosti za předcházející zdaňovací období, jež činila 524.520 Kč. Na základě dodatečného daňového přiznání ze dne 29. 5. 2006 však byla žalobkyni dodatečně vyměřena daňová ztráta za rok 2003 ve výši 507.046 Kč, takže podle § 38a zákona o daních z příjmů nebyla ve zdaňovacím období roku 2004 povinna platit žádné zálohy.

Městský soud v Praze tedy dospěl ke správnému závěru, že podle § 41 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků nebylo možné žalobkyni předsat penále za pozdní úhradu zálohy na daň z příjmů právnických osob za rok 2004.

Tomuto soudu lze pouze vytknout, že rozhodnutí o odvolání nezrušil pro nezákonnost, nýbrž kvůli nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, které spatřoval v absenci úvahy odvolacího orgánu, proč se v případě zálohy nejednalo o platbu daně a nebyla tak možná aplikace § 41 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. V žalobě napadeném rozhodnutí se však odvolací orgán uvedeným ustanovením zabýval a dospěl k závěru, že jej nelze použít, neboť upravuje snížení příslušenství při snížení daňové povinnosti na základě dodatečného daňového přiznání, zatímco v dané věci se jedná o penále za pozdní úhradu zálohy, jejíž výše nebyla v důsledku dodatečného daňového přiznání za předchozí zdaňovací období změněna. V této souvislosti odvolací orgán poukázal zejména na ustanovení § 38 odst. 7 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném v roce 2004, které podle něho vylučovalo aplikaci § 41 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud na základě uvedených úvah neztotožňuje, nicméně ho považuje za natolik odůvodněný, že rozhodnutí o odvolání není možné označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

I přes toto pochybení však lze s ohledem na správné posouzení stěžejní právní otázky konstatovat, že zrušující rozsudek Městského soudu v Praze obstál v podstatné míře. Proto Nejvyšší správní soud v kasačním řízení tento rozsudek nezrušil a jen v něm

uvedený nesprávný důvod pro zrušení rozhodnutí o odvolání částečně nahradil svým vlastním odůvodněním. Pro stěžovatele je pak závazný právní názor Městského soudu v Praze korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, dostupné na www.nssoud.cz). Stěžovatel je tedy v dalším řízení zavázán právním názorem, podle něhož nelze v dané věci žalobkyni sdělit předpis penále za pozdní úhradu zálohy na daň z příjmů právnických osob za rok 2004.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu